

[Finansministeren.]

saldoværdi, hvorpå der kan afskrives indtil 30 pct. Den anden halvdel af anskaffelsessummen indgår da i saldoværdien fra og med det år, der følger efter anskaffelsesåret. I bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, er fremgangsmåden vist i et eksempel, som jeg skal tillade mig at henvise til.

For driftsmidler, der ikke omfattes af de samlede saldoafskrivninger, foreslås en tilsvarende begrænsning gennemført på den måde, at overgrænsen for afskrivningerne i anskaffelsesåret nedsættes fra 30 pct. til 15 pct. Det drejer sig for det første om visse automobiler, som ejeren udelukkende benytter erhvervsmæssigt, og hvis anskaffelsessum overstiger 35.000 kr. For det andet gælder det de såkaldte „blandede“ driftsmidler, som den skattepligtige både benytter erhvervsmæssigt og privat.

Ifølge den anden af de foreslåede ændringer i afskrivningsloven sker der en vis stramning af afskrivningsreglerne for ældre driftsbygninger, når disse skifter ejer eller forbedres. Derimod lempes de tilsvarende regler om ældre særlige installationer.

Ændringen angår den mindsteperiode, hvorover hververen af en ældre driftsbygning kan afskrive sin erhvervssum. Efter de gældende regler skal det ske over mindst 15 år. For så vidt angår selve bygningen, er det regeringens opfattelse, at disse regler giver adgang til at afskrive så hurtigt, at det ofte står i misforhold til den tilstand, bygningen faktisk har ved ejerskiftet. Den gældende mindsteperiode foreslås derfor ændret til 25 år. Afskrivningsloven indeholder en tilsvarende regel om afskrivning på forbedringsudgifter. Også her foreslås det at ændre mindsteperioden fra 15 år til 25 år.

Mindsteperioden for afskrivning på ældre særlige installationer ved ejerskifte og forbedring foreslås derimod nedsat fra 15 år til 10 år. Som nærmere omtalt i bemærkningerne til lovforslaget tilsigtes det herved at opnå en bedre tilpasning til reglerne om afskrivning på nye installationer.

Den tredje af de foreslåede ændringer i afskrivningsloven går ud på en stramning af reglerne om ekstraafskrivning på bygninger og særlige installationer i bygninger.

Efter de gældende regler kan der i de

første 10 år, efter at en afskrivningsberettiget bygning er erhvervet eller fuldført, foretages skattefri ekstraafskrivninger på bygningen og de særlige installationer i denne. I løbet af disse 10 år kan den skattepligtige i alt ekstraafskrive 40 pct. af anskaffelsessummen. Han kan selv bestemme, hvorledes han vil fordele ekstraafskrivningerne inden for 10 års perioden; dog kan han ikke i et enkelt år ekstraafskrive mere end 10 pct. af anskaffelsessummen.

Denne adgang til ekstraafskrivning er så vidtgående, at den efter regeringens opfattelse giver de skattepligtige, der har mulighed for at gøre brug af ordningen, en urimelig særstilling. Ved hjælp af ekstraafskrivningerne kan skattepligtige, hvis forhold tillader dem at investere i afskrivningsberettigede bygninger, i betydeligt omfang — og ofte i en årrække — bringe en stor indtjening ned til en meget lav skattepligtig indkomst. For at tilvejebringe et mere rimeligt forhold til andre skattepligtige, der ikke har tilsvarende investeringsmuligheder, finder regeringen det påkrævet, at adgangen til ekstraafskrivning begrænses.

Det foreslås derfor at ændre overgrænsen for de samlede ekstraafskrivninger fra 40 pct. til 20 pct. af anskaffelsessummen. Endvidere foreslås det åremål, hvorover ekstraafskrivningerne kan udstrækkes, ændret fra 10 år til 5 år.

Jeg vender mig herefter til forslaget til lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m. v.

Også dette lovforslag har til formål at gribe ind over for et sæt regler, der giver visse skattepligtige en skattemæssig fordel, som ofte fører til noget forcerede indkøb, og som efter regeringens mening savner tilstrækkelig begrundelse under nutidens forhold.

Det er hensigten med lovforslaget at afvikle de lempelser i beskatningsreglerne for varelagre m. v., som i en årrække har været indrømmet i henhold til bemyndigelser i tekstanmærkninger til de årlige finanslove.

Disse ordninger tog deres begyndelse i den anden verdenskrigs første år. Begrundelsen var, at de erhvervsdrivende dengang måtte forny deres varebeholdninger til priser, der lå betydeligt over det normale.